

Oh, Sant Jordi

A causa del meu treball com a comissari de policia ja fa temps que he perdut tota la fe en la capacitat humana de sentir pietat, altruisme o amor. Els últims mesos em van ensenyar que això era un error: en realitat, l'amor existeix.

Vam trobar el cos d'una dona. Els veïns es van queixar de la pudor provinent del segon pis i com que no hi havia manera de contactar amb la propietària, vam forçar la porta i vam entrar-hi. La fortor que feia a dins era insuportable. Jo lluitava contra el mareig però, després d'un minut, ja no podia aguantar. Havia de sortir al carrer per respirar i –malaraudament, era inevitable– per vomitar. Abans de tornar a entrar, el meu col·lega Jaume Ortí em va prevenir que no era tampoc gens agradable el que em trobaria al menjador. Un assassinat, doncs. Jo no hi volia entrar, però la jerarquia m'hi obligava: era el cap de la resta dels agents que es trobaven dins del pis. Del meu cotxe vaig portar una màscara clínica que sempre hi tenia per casos com aquest i que em facilitava de respirar una mica millor, encara que no pas gaire. Vaig entrar al pis, pel passadís vaig arribar a la sala d'estar. Havia de concentrar-me per no marejar-me una altra vegada. Una porta àmplia i oberta separava el menjador de la sala d'estar on em trobava. Ja vaig veure l'escena del crim a l'altre costat de la porta. L'avís del meu col·lega era justificat. Però tampoc no m'esperava a tanta sang.

A la taula del menjador jeia el cos d'una dona. La vam identificar com la propietària del pis. Al voltant de la taula hi havia un cercle de la seva sang, ja seca. Semblava com si l'assassí hagués omplert un recipient amb la sang i l'hagués vessat caminant en cercle al voltant de la seva víctima. Aquest recipient, una enciamera de Tupper que encara tenia una capa de sang seca, es va trobar al costat de la tele. A la paret del darrere, l'assassí va escriure en lletres grosses i vermelles: "T'estimo però tens un cor de pedra". Ho vam suposar, però només l'anàlisi va verificar sense deixar dubtes que ho havia escrit amb la sang de la seva víctima.

Per la descomposició corporal i els cucs de mosca que es van trobar a dins de la pell del cos, el metge forense va dir que havia mort feia dues setmanes. De fet, el cadàver encara semblava el més normal en l'escena del crim. Era com si la propietària hagués fet una migdiada al damunt de la taula, completament vestida, abans de morir-se i esdevenir carronya. No es va veure cap ferida, cap lesió evident

es va trobar al cos. L'assassí havia degut vestir la seva víctima després del crim. Fins i tot no es van trobar ni taques de sang als vestits de la dona: la brusa era blanca com la neu, els pantalons nets i sense arrugues, planxats amb molta cura. S'ha de dir que almenys l'assassí era en el fons una persona neta amb un bon sentit per a la dignitat de la seva víctima perquè la va vestir amb un gust excel·lent.

El metge forense es va endur el cos mentre jo buscava adreces i contactes de la víctima. Vaig trobar l'adreça de la seva germana, la Margarida. Havia d'informar-la de l'assassinat. Per això, vaig anar-hi la primera vegada. Els dies de després, vaig tornar-hi més d'una vegada amb els pretextes més insòlits. La Margarida no em va contar res d'important per al cas; la víctima no tenia ni xicot, ni enemics evidents. En realitat, les dues germanes no tenien gaire contacte l'una amb l'altra però la Margarida suposava que si la seva germana hagués tingut una relació amb un psicòpata, ho hauria sabut. Malgrat la seva inutilitat en la investigació, havia de tornar veure la Margarida. Estava tan trista... i a més a més m'encatava.

Mentrestant, els resultats de l'autòpsia no ens ajudaven tampoc. La víctima no tenia ferides mortals, però l'assassí devia haver injectat una toxina amb una agulla molt fina al coll mentre la víctima dormia. Després li havia obert, amb molta cura, gairebé com un cirurgià, el pit, li havia extret el cor i l'havia substituït per un cor de marbre. La pedra, emperò, no tenia la forma anatòmica d'un cor, sinó la tradicional com es dibuixa per tot arreu. Després havia tancat també el tall que, per cert, era massa petit per a un inexperimentat. La cicatriu d'aquesta operació havia quedat amagada a sota del pit esquerre. "És un obra d'art. L'assassí és un mestre de cirurgia.", em va dir el metge forense, tot entusiasmat.

La víctima no tenia relacions amb cirurgians, almenys segons les nostres informacions. La Margarida va dir que feia dos anys, el seu pare es va morir d'un càncer però que cap cirurgià l'havia operat. Les investigacions no van avançar.

En els arxius de la policia finalment vaig descobrir una pista: un assassinat semblant s'havia succeït feia cinc anys. També era una dona la víctima, també es va trobar sang als voltants de l'escena de crim, però en aquest cas en forma de cor. S'havia escrit a la paret de la sala d'estar només un "T'estimo", res més. També a aquesta dona se li havia tret el cor i s'havia substituït per un de pedra, però l'operació es va fer d'una manera molt desendregada – l'assassí probablement no tenia encara experiència. Tampoc en aquest crim no es trobava ni pista definitiva, ni culpable. Comptat i debatut, les dues víctimes no tenien gairebé res en comú. La

primera era més jove a l'hora del seu assassinat i no s'assemblava gens a l'altra. Només coincidien en dues coses: totes dues ja havien perdut el seu pare, i només feia poc de temps. A més a més, van ser mortes més o menys al mateix dia. Com que les víctimes només es trobaven més tard, era difícil de donar una data exacta per la mort, però en ambdós casos s'havia produït al voltant del 23 d'abril. Es tractava d'un regal de Sant Jordi macabre? En tot cas, l'assassí era un autèntic pervers, tenia problemes greus i sempre estava lliure. Però no el vam trobar, no va deixar petges clares.

L'abril d'aquest any, vaig anar a viure amb la Margarida.

Al mes de juny, hi va haver un accident molt estrany. Un home va travessar el carrer amb el semàfor en vermell i un cotxe va topar contre ell. Es va morir directament al carrer, l'ambulància va arribar massa tard. En canvi, a l'hospital van descobrir que l'home no va morir d'aquest xoc, sinó que tenia un problema amb el seu cervell. Resultava que el cervell era molt dur i pesat, com si fos de pedra. Els metges no havien vist mai un cas semblant, però van trobar immediatament un nom per aquesta malaltia: "l'atròfia cerebro-lapida". Fins avui, no s'ha estudiat gaire aquest símptoma.

Més estrany que la seva mort, era encara el pis d'aquest home. Uns agents de la policia hi van entrar després de la mort per buscar adreces de familiars o amics. La seva professió era picapedrer i tenia moltíssimes escultures de pedra a casa, totes fetes per ell mateix. Per guanyar-se la vida, havia fet làpides sepulcrales, això no obstant pensava que era un gran artista. Sobre tot havia esculpit una seqüència de cors en marbre que van guanyar amb el pas de temps més i més detalls anatòmics. Però també havia fet vasos que havia guardat a la nevera. S'assemblaven molt a aquells "vasos canops" dels egipcis que utilitzaven per guardar les vísceres dels difunts. Les tapes dels vasos egipcis sempre representaven els caps d'uns déus. L'artista mort, en canvi, havia afaïçonat les tapes en forma de rostres femenins. En obrir aquests vasos, els agents de policia es van adonar que no només s'assemblaven als vasos egipcis, sinó que ho eren. Em van trucar de seguida perquè un d'ells, el meu estimat col·lega Jaume Ortí, es va recordar de l'assassinat estrany que vam veure junts ja feia uns mesos. Vam portar els vasos al metge forense i vam saber després d'una setmana que un dels cors dels vasos era el de la germana de la Margarida.

En teoria doncs, la meva feina ja s'havia acabat. No obstant això, no entenia res de res del que va passar. Com va aprendre un escultor de fer operacions cirúrgiques? D'on va treure la toxina per a matar les dones? Vam trobar el seu diari. En general, parlava de pedres i pedres. Tota la seva vida consistia en pedres.

Només una pàgina era útil:

2 de febrer.

Començo el treball per a una pedra sepulcral. La dona que em va donar la feina va perdre el seu pare. És bonica, com una deessa, com una escultura d'una deessa en el seu temple.

10 de febrer.

No s'interessa per mi. Les dones no s'interessen mai per mi. Haig de treballar més. És el mateix que fa cinc anys. Necessito el seu amor i no me'l vol donar.

25 de febrer.

He anat a veure el meu oncle, el veterinari. És un beneit. Però em va ensenyar uns narcòtics molt forts que fins i tot poden matar un cavall. Haig d'acabar la feina, molt ràpidament. El cap em fa mal, més mal que mai. L'estimo sempre.

15 de març.

No respon els meus trucs. Ja no puc aguantar més. El cap em fa mal, és tan pesat.

Després, només diu sempre que el seu cap fa mal fins:

23 d'abril.

Em sento millor, més tranquil. El cap me'l noto sempre pesat, però ja puc pensar. Ara ja la tinc al meu costat. El meu amor és aquí.

Diguin el que vulguin, però no penso que es pugui condemnar aquest home. Estimava follament una dona, això pot passar a tothom. I és per això que vaig recuperar la meva fe en l'amor. L'amor existeix, els bojos també el coneixen i el necessiten. M'ho deia tothom però no m'ho vaig creure mai. Tanmateix ara, fins i tot visc una veritable història d'amor. Estimo la Margarida i haig d'agrair a l'artista per haver fet possible de conèixer-la. Aquest 23 d'abril, dia de Sant Jordi, tot i que en teoria estic en contra de les festes dels enamorats, li regalaré a la Margarida, amb la rosa imprescindible, un collaret amb un penjoll molt bonic que vaig veure al Corte Inglés: un cor d'ametista. Perquè el violeta li agrada tant. El violeta és el seu color; per això, l'ametista ha de ser la seva pedra.

Impakt.